

His Mistletoe Bride

Vanessa Kelly

Copyright © 2012 Vanessa Kelly

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nopti de seducție

Vanessa Kelly

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KELLY, VANESSA

Nopti de seducție / Vanessa Kelly

trad.: Iulia Bodnari, Bianca Paulevici – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3197-8

I. Bodnari Iulia (trad.)

II. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VANESSA KELLY

Nopti de seducție

Traducere din limba engleză

Iulia Bodnari

Bianca Paulevici

Capitolul 1

Londra
Noiembrie 1817

O bătaie ușoară răsună la ușa dormitorului lui Phoebe. Chinuindu-se să deschidă ochii, încercă să alunge ceața de extenuare și rămășițele bolii care îi învăluiau creierul. Când slujnica intră în cameră, purtând o tavă de ceai în mâinile butucănoase, Phoebe reuși să se ridice în șezut și își ascunse un căscat.

– Bună dimineața, ăă...

– Mă numesc Agatha, domnișoară. Doamna Poole vă roagă să coborâți în sufragerie. M-a trimis să vă ajut să vă îmbrăcați.

– Cât e ceasul?

– E trecut de nouă, domnișoară, răspunse Agatha în timp ce așeza tava pe o măsuță de toaletă.

Phoebe o privi cu gura căscată, apoi creierul începu să îi funcționeze. Se strădui să iasă de sub cearșafuri, băjbâind cu picioarele pe dușumea în căutarea papucilor.

– De ce nu te-a trimis să mă trezești mai devreme? Jumătate din dimineață a și trecut.

Cu o seară în urmă, de îndată ce ajunseseră la Londra, Phoebe voise să trimită un mesaj la casa din oraș a bunicului ei. Dar gazda lor, doamna Poole, considerase că era prea târziu. Aproape moartă de oboseală după extenuanta călătorie de pe coastă, Phoebe capitulase. Cu ajutorul slujnicei, se târâse în binecuvântatul pat curat și confortabil din micuța cameră de oaspeți și căzuse într-un somn greu, din care se trezise doar în urmă cu câteva minute, fiindcă o auzise pe Agatha ciocănind la ușă.

Noaptea de odihnă nu o făcuse însă să se simtă mai bine – nu după călătoria de coșmar din America. Vânturile bătuseră din față pe tot parcursul drumului, prelungind traversarea până la aproape șapte săptămâni, în loc de trei. Furtunile îi loviseră una după alta, și atât

echipajul, cât și pasagerii fuseseră răpuși de răul de mare. Phoebe rezistase mai mult decât majoritatea, dar în cele din urmă cedase și ea, în săptămâna dinaintea sosirii. Chiar și acum, picioarele îi tremurau ca piftia și tâmplele îi bubuiau din cauza durerii de cap.

Se împletici spre lavoar și își clăti fața. Agatha îi deschise cufărul și începu să îi analizeze conținutul, cu fața ei plăcută marcată de consternare.

– Dumnezeule, domnișoară. Cine v-a împachetat hainele? Totul e un talmeș-balmeș.

Phoebe se strâmbă. Se simțise prea rău ca să își împăturească hainele așa cum trebuia înainte de a părăsi pachebotul. Din fericire, avea o rochie curată pentru vizita la bunicul. O atârname în garderobă, și aceasta fusese unica pregătire pe care reușise să o facă înainte de a cădea în pat.

– Ia-o pe cea din garderobă, spuse ea în timp ce pășea în dosul paravanului ca să se descotorosească de cămașa de noapte.

După câteva minute, Agatha o urmă în spatele paravanului, cu rochia în mână. Nu părea mai impresionată de rochie decât de conținutul cufărului.

– Domnișoară, rochia asta e curată, dar i-ar prinde bine să fie călcată. O să-mi ia numai câteva minute, dacă sunteți amabilă să așteptați.

– Nu contează. Sunt sigură că bunicului nu o să-i pese, iar eu trebuie să plec cât mai repede.

– Mă tem că nu, domnișoară, având în vedere că una dintre rudele dumneavoastră vă așteaptă jos. De asta m-a trimis doamna Poole să vă trezesc.

Phoebe se uită cu gura căscată la slujnică.

– Bunicul e aici? Simți că nu mai avea aer, deși șnururile corsetului fuseseră legate foarte slab. Probabil doamna Tanner a trimis un mesaj.

– Nu e bunicul dumneavoastră, domnișoară, și pot s-o afirm cu toată siguranța, declară Agatha, întorcând-o ca să-i termine de încheiat corsetul. Bărbatul de jos nu are mai mult de patruzeci de ani și e și foarte arătos. Și e îmbrăcat ca un lord.

Phoebe rămase uluită. Bunicul ei nu menționase o asemenea persoană în nici una dintre scrisorile lui.

– Nu a spus cine e?

– Sunt sigură că a spus, dar doamna Poole nu mi-a zis și mie. Domnișoară, lăsați-mă să vă ajut cu rochia, și apoi o să puteți bea o ceașcă bună de ceai, în timp ce vă aranjez părul.

Neliniștea îi inundă venele, făcând-o să amețească. De ce nu venise chiar bunicul ca să o ia la el? Era oare bolnav?

Inspirând adânc, Phoebe se strădui să își limpezească gândurile.

– Nu, trebuie să îl văd pe bărbatul acesta chiar acum.

Agatha o luă de braț și o împinse spre măsuța de toaletă.

– O să aștepte. Dacă nu beți ceva, o să cădeți din picioare. Acum, beți o ceașcă de ceai în timp ce vă perii părul.

După o jumătate de ceașcă de ceai, Agatha se strâmbă și o lăasă în sfârșit pe Phoebe să se ridice de la măsuța de toaletă.

– Nu o să câștigați nici un premiu cu părul acesta, domnișoară, dar o să vă conduc jos.

Slujnica o conduse pe scară și pe un hol de intrare cu ornamente simple, care ducea spre ușa sufrageriei.

– Aici, domnișoară. Vă așteaptă.

Phoebe făcu un semn de mulțumire, simțind dintr-odată că era atât de emoționată, încât o lăsau genunchii. Le porunci în tăcere mușchilor să funcționeze din nou și deschise ușa. Ceea ce văzu o făcu să se oprească brusc. Doamna Tanner stătea pe un fotoliu scund, lângă șemineu. În fața ei, de cealaltă parte a căminului, stătea un bărbat foarte înalt, cu umerii largi. Era foarte chipeș – probabil cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată Phoebe. Și, când privirea lui intensă sub pleoapele grele se îndreptă spre Phoebe, ea se simți lovită de o forță aproape fizică.

Neliniștea îi cuprinse toți nervii. În mod absurd, simți impulsul de a ieși cu spatele înainte din încăpere, cât de repede se putea.

„Proasto! De ce să-ți fie teamă de un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?”

Dar, în timp ce se uitau țință unul la celălalt, presimți un pericol nedefinit și știu instinctiv că avea să i se întâmple ceva groaznic.

Doamna Tanner se ridică de pe scaun, întrerupând pentru moment tensiunea.

– Phoebe, te rog să intri. Acesta este un membru al familiei bunicului tău, maiorul Lucas Stanton, și e aici ca să îți ureze bun venit la Londra.

Phoebe intră încet în cameră, încercând să scape de sentimentul că se apropia de ceva groaznic și irevocabil. Expresia precaută

de pe chipul doamnei Tanner nu făcea nimic ca să șteargă această impresie.

Maiorul Stanton făcu un pas în față, aplecându-se amenințător – și aceasta părea singura descriere corectă – deasupra ei. Avea pieptul și umerii lați, și fiecare părticică din el părea tare și musculoasă. Phoebe nu obișnuia să analizeze înfățișarea bărbaților, dar el purta o haină întunecată, bine croită, pantaloni până la genunchi de culoare deschisă și cizme înalte din piele, și toată această costumație nu făcea decât să sublinieze fiecare linie a fizicului său impresionant. Era de ajuns să privească pieptul acela lat, masculin și puternic, pentru ca tot trupul să îi pulseze de tensiune.

Cu obraji în flăcări, își aținti privirea asupra feței lui. I se păru la fel de deconcertantă, fiindcă trăsăturile lui impasibile, dăltuite în piatră, contrastau puternic cu ochii de culoarea unei mări furtunoase. Emoțiile pe care avu senzația că le deslușește în adâncurile lor i se părură la fel de periculoase ca vânturile puternice care transformaseră într-un iad călătoria ei peste Atlantic.

– Maior Stanton, zise doamna Tanner, aceasta este domnișoara Phoebe Linville.

Phoebe se mai uită țintă la el o clipă, vrăjită de osatura necrutătoare a obrazilor lui și de linia de granit a maxilarului. Toți bărbații pe care îi cunoștea erau fermieri și mici negustori, bărbați simpli care se îmbrăcau modest și nu semănau deloc cu bărbatul acesta. Pe lângă ei, el părea... ei bine, nu știa cum părea. Dar știa că nu întâlnise niciodată pe cineva ca el, deși nu schimbaseră încă nici măcar un simplu salut.

Privirea lui, sumbră și prudentă, păru dintr-odată uimită, și asta o făcu să se miște. Probabil că bietul om o credea o idioată lipsită de darul vorbirii.

Deși quakerii făceau o regulă generală din a nu se înclina în fața celor de rang mai înalt, ea făcu o reverență adâncă, ignorând tăcâitul dezaprobat al doamnei Tanner. De ce să riște să ofenseze prima rudă care venise să o întâmpine?

– Maior Stanton, îți mulțumesc că ai venit să mă întâmpini. A fost amabil din partea dumitale să o faci, zise ea, oferindu-i mâna.

Mâna lui mare se închise în jurul mânuței ei și o ridică la buze, sărutându-i îndelung pielea sensibilă. Respirația i se opri în gât. Bărbații quakeri nu sărutau mâinile femeilor, nici nu făceau un spectacol din asta.

Din fericire, el îi lăsă mâna, și plămânii ei începură să funcționeze din nou.

– Phoebe, spuse doamna Tanner, părând oripilată, te rog să stai jos.

Și o împinse cu cotul spre o canapea cafenie masivă de lângă șemineu. Cu un semn sever, doamna Tanner îi arătă maiorului scaunul din fața lor. Fără să se deranjeze să-și reprime un ușor oftat, acesta se așeză cu grijă pe scaunul delicat din trestie, care scârțâi alarmant. Canapeaua ar fi fost o alegere mai potrivită pentru silueta lui înaltă, dar era limpede că doamna Tanner intenționa să îl pedepsească pentru purtarea de mai înainte.

– Maior Stanton, cum se simte bunicul meu? întrebă impulsiv Phoebe. Ți-a cerut să mă conduci la el?

Privirea rapidă dintre el și doamna Tanner o făcu pe Phoebe să se neliniștească din nou. Când femeia mai vârstnică se întinse și îi luă mâna cu un gest încurajator, Phoebe simți că se sufocă.

– Phoebe, trebuie să te pregătești pentru niște vești nefericite. Dar te rog să îți amintești că toate lucrurile sunt în mâna tatălui ceresc, și că El va veghea întotdeauna asupra ta.

Teama o copleși.

– Despre ce vorbiți?

Când doamna Tanner ezită, Phoebe se scutură de mâna ei încurajatoare și sări în picioare. Maiorul se ridică imediat.

– Vă rog, sir, imploră ea. Duceți-mă la bunicul meu!

Compasiunea îndulci liniile aspre ale chipului lui. Se gândi că nu era un om care să simtă prea des o asemenea emoție tandră, așa că, oricare ar fi fost cauza, trebuie să fi fost groaznică.

El păși mai aproape, întinzându-se să îi ia cu blândețe mâna.

– Domnișoară Linville, trebuie să stai jos. Avea o voce fermă, profundă, cu o notă de autoritate fascinantă. Când îl auzi, trebui să reziste impulsului de a asculta automat. El zâmbi, de parcă ar fi vrut s-o liniștească, și îi mângâie cu un deget dosul palmei. Sunt sigur că ar trebui să bei o ceașcă de ceai înainte de a discuta mai mult.

Speriată de atingerea lui, ea își trase mâna.

– Nu vreau o ceașcă de ceai. Vreau să îmi spui despre bunicul.

El îi privi gânditor fața, de parcă ar fi cercetat-o în amănunt.

– Foarte bine. Domnișoară Linville, mă îndurerează să te informez că bunicul dumitale – unchiul meu, Lord Merritt – a murit în urma unei infecții, cu câteva săptămâni în urmă. Nu ți-am scris, fiindcă scrisoarea mea nu ar fi ajuns înainte de plecarea dumitale. Sper

că o să crezi că te-ai fi cruțat de această călătorie dacă ar fi existat măcar o posibilitate.

Urechile începură să îi bâzâie ciudat, apoi genunchii o lăsară, și căzu pe canapea. Inima îi bătea tare în piept, chinându-se să se împotrivească șocului. Preț de o clipă teribilă, nu putu respira.

Doamna Tanner îi rosti precipitat numele, și maiorul blestemă în șoaptă. Rapid, îngenunchea în fața canapelei și o prinse de umeri, ținând-o strâns. Înainte ca el s-o atingă, Phoebe nu-și dăduse seama că avea nevoie de cineva ca să stea dreaptă.

– Ține-o cât mă duc după apă! exclamă doamna Tanner, ieșind în grabă din cameră.

– Stai liniștită, domnișoară Linville, murmură maiorul Stanton la urechea ei. Apleacă-te puțin spre mine.

Așezându-se lângă ea pe canapea, o luă în brațe, sprijinindu-i capul de pieptul lui lat. Ca și cum ar fi fost controlate de o forță nevăzută, pleoapele ei se închiseră, fiindcă, pentru prima dată în viață, se afla în brațele unui bărbat care nu era nici fratele, nici tatăl ei. Simțul ei moral obiectă slab, dar trupul nu voia decât să se lase pe zidul acela solid, cu obrazul cuibărit confortabil în materialul moale al hainei lui. Minte i se învărti, dar îmbrățișarea lui blândă opri panica teribilă care stătea la pândă la limita dintre gândire și rațiune.

Ușa se deschise. Niște pași grăbiți răsunară pe dușumea, iar doamna Tanner se repezi spre ei cu un pahar de apă în mână.

– Domnule maior, trebuie să îmi dai voie să mă ocup de domnișoara Linville. Te rog să o lași să stea singură.

Phoebe tresări când auzi condamnarea din glasul prietenei sale. Doamna Tanner avea tot dreptul să se simtă ofensată, fiindcă Phoebe nu avea de ce să se agățe așa de un bărbat, oricare ar fi fost circumstanțele. Dar nu putu rezista imboldului de a se strânge mai tare lângă el. Creierul ei amețit se agăța de ideea că, atât timp cât rămânea în brațele lui, era în siguranță, și toate lucrurile vătămătoare din lume nu o puteau răni.

„Ridicol”, îi șopti vocea rațiunii. Începu să se îndepărteze, dar maiorul Stanton o îmbrățișă blând, ținând-o aproape. Phoebe trebui să-și înăbușe oftatul de ușurare care aproape îi scăpă de pe buze.

– Vă asigur, doamnă Tanner, zise el, că îi voi da drumul verișoarei mele de îndată ce voi fi sigur că nu va cădea într-un leșin.

Phoebe se încruntă. Ea nu leșina niciodată. Și acum, că gândurile i se limpezeau încet, simți primul fior de umilire, cauzat de faptul că îi permisesse unui bărbat complet străin să o țină atât de intim.

Îndreptându-se, începu să se desprindă din brațele lui. Preț de o secundă, el se împotrivi, ținând-o strâns în îmbrățișare. Și, pentru o secundă, ea nu voi ca el să-i dea drumul.

În cele din urmă, o lăsă.

– Mulțumesc, domnule maior, reuși ea să spună, simțindu-se ciudat de lipsită de răsuflare. Emoțiile ciudate care o asaltau erau, fără îndoială, urmarea șocului. Nu aveau nimic de-a face cu bărbatul care o prinsese într-o îmbrățișare care semăna mai mult a *posedare* decât a *sprijin*.

Ochii încețoșați ai maiorului se îngustară, cu un scepticism încurajat fără îndoială de tremurul din vocea ei, dar se așeză din nou pe scaun.

Doamna Tanner îi luă locul și îi dădu lui Phoebe paharul cu apă. Aceasta îi zâmbi slab, sorbind încet și încercând să își controleze din nou emoțiile turbulente. Ar fi vrut să plângă după bunicul ei, dar își controlă și lacrimile. Când urma să rămână singură din nou, avea să dea frâu liber tristeții care îi sfâșia inima. Dar, în momentul acela, trebuia să înțeleagă ce avea să se întâmple în continuare. Și, oricât de nepregătită ar fi fost, avea de luat hotărâri, iar unele dintre ele îi făceau deja inima grea.

Se așeză dreaptă, înfruntând privirea maiorului Stanton cu tot calmul pe care îl putu aduna. Expresia lui nu dezvăluia nimic, în afară de dispoziția calmă de a se achita de toate răspunderile care ar fi putut cădea asupra lui. Phoebe nu știa nimic despre militari și militărie, dar putea să creadă foarte ușor că bărbatul cu privire oțelită din fața ei putea să rezolve orice situație fără să clipească. Chiar și una atât de stânjenitoare și de îngrozitoare ca asta.

Deși o studia precaut, sugerând că se gândea că ea avea să leșine, până la urmă.

– Te asigur, domnule maior, zise ea, că nu voi leșina. Numai că nu mi-am revenit bine după drumul cu pachebotul și nu mi-am recăpatat toate puterile.

– Îmi pare rău să aud asta, declară el. Poate ar trebui să te retragi în camera duminică. Putem termina discuția asta mai târziu, dacă ți se pare prea dureroasă.

Iritarea ei începu să depășească șocul.

– Ar trebui să fiu proastă de-a binelea ca să nu fiu îndurerată de asemenea vești. Asta nu înseamnă că sunt incapabilă să port o conversație rațională.

Doamna Tanner oftă, dar maiorul nu păru jignit de cuvintele ei aspre. De fapt, păru să-și ascundă un zâmbet, și asta o surprinse pe Phoebe.

Și o enervă.

– Dacă te-ai convins că nu îmi voi pierde cunoștința, poate ai să-mi spui ce s-a întâmplat cu bunicul meu, zise ea cu o voce tensionată.

Sclipirea de amuzament din ochii lui dispăru.

– Bineînțeles. Lord Merritt a murit acum nouă săptămâni. După cum am spus, știam că scrisoarea nu ar fi ajuns la timp ca să te oprească să te imbarci. Bunicul dumitale nu ar fi vrut asta, în orice caz.

Ea își mușcă buzele, ca să-și stăpânească un val subit de lacrimi. În toate săptămânile care trecuseră, presupusese că bunicul ei trăia. În toate săptămânile acestea, se gândise la el, imaginându-și cum arăta și ce urma să-i spună când aveau să se întâlnească în cele din urmă. Își imaginase un viitor de amintiri clădite pe temelia iubirii pentru Elspeth Linville, mama ei dragă și unica fiică a lui Lord Merritt, iubire pe care o împărtășeau amândoi. În perioada îngrozitoare a călătoriei, când zăcea bolnavă în cabina ei, imaginea bucuriei pe care avea s-o simtă bunicul la întâlnirea lor îi păstrase spiritul optimist.

Dar, în tot acest timp, bunicul ei fusese mort. Era singură de săptămâni întregi. Toată speranța de a avea un cămin, o familie – familia ei – se stinsese pentru totdeauna. Rămase liniștită, refuzând să plângă în fața străinului chipeș care îi cutremurase lumea din temelii. El și doamna Tanner așteptară cu răbdare până își recăpătă vocea.

– Mă doare că am pierdut șansa de a-mi cunoaște bunicul. Mi-am dorit să fiu cu el mai mult decât orice.

Maiorul Stanton încuviință.

– Și el împărtășea dorința aceasta. Unchiul meu s-a gândit foarte mult la un mod prin care să îți asigure fericirea și după moartea lui. Familia Stanton e acum familia dumitale, și dorința expresă a lui Lord Merritt a fost ca dumneata să rămâi cu ei. Cu noi, se corectă el cu o ușoară încruntare.

Ea îl privi ținută, fără să înțeleagă.

– Vrei să spui că bunicul meu a dorit ca eu să rămân în Anglia, printre niște străini care nu pot fi considerați decât rude îndepărtate?

Sprâncenele lui se arcuiră cu aroganță.

– Familia dumitale nu va rămâne străină multă vreme, domnișoară Linville, și mama dumitale nu a fost considerată niciodată

o rudă îndepărtată. Generalul Stanton, capul familiei, m-a însărcinat să te duc la el și la Lady Stanton de îndată ce va fi posibil. Te asigur că nu există nici un loc mai sigur pentru dumneata decât sub protecția lui.

Doamna Tanner interveni brusc:

– Nu va fi nevoie de asta, domnule maior Stanton. Domnișoara Linville nu va fi lipsită de protecție. Familia tatălui ei din New Jersey îi va aștepta cu nerăbdare întoarcerea, iar eu o voi însoți înapoi acasă. La adevărata ei casă.

Phoebe privi expresia hotărâtă a prietenei ei, și disperarea pe care o ținuse la distanță o cuprinse în cele din urmă. Bineînțeles că trebuia să se întoarcă în America. Fratele ei avea să dorească asta, și, chiar dacă ea ura ideea de a-și petrece restul vieții depinzând de el, nu avea de ales. Nu conta ce dorise bunicul ei pentru ea, nu putea să implore mila unor oameni complet străini, niște aristocrați din Londra care nu știau nimic despre ea și despre modul ei de viață.

Maiorul Stanton miji ochii, cu o hotărâre încăpățânată.

– Cred că vom fi amândoi de acord, doamnă Tanner, că ultimele dorințe ale lui Lord Merritt cu privire la nepoata lui ar trebui să fie considerate mai importante decât cele ale unui frate vitreg. Și, din ce mi-a comunicat Lord Merritt înainte de a muri, domnul Linville nu îi poate oferi surorii sale multe lucruri care să nu poată fi întrecute de familia ei din Anglia.

Phoebe deschise gura automat ca să-l apere pe George, dar doamna Tanner îi strânse brațul, avertizând-o.

– Phoebe nu e lipsită de mijloace, zise ea. Tatăl ei i-a lăsat un venit modest...

– Modest fiind cuvântul esențial, replică el sarcastic.

Buzele doamnei Tanner se subțiară.

– Fratele ei poate foarte bine să aibă grijă de ea. Phoebe va trăi în liniște și confort, departe de viața frivolă care îi va fi impusă fără îndoială de rudele ei.

Maiorul se zbârli auzind insulta, dar Phoebe se grăbi să intervină înainte ca el să poată răspunde:

– Domnule maior, îți mulțumesc pentru grijă, dar prietena mea are dreptate. Nu mai am nici un motiv de a rămâne în Anglia. Voi fi fericită să vizitez familia Stanton, dar mă voi întoarce în America împreună cu doamna Tanner.

Fu de ajuns să rostească aceste cuvinte ca să simtă cum o inunda disperarea, dar o înghiți cu greutate. Dacă se revolta împotriva

lucrurilor care nu puteau fi schimbate, nu reușea decât să se facă de răș și să îl supere pe Dumnezeu. Dar ar fi vrut să nu mai simtă cu atâta tărie că viața ei ajunsese la capăt, odată cu viața bunicului ei.

Maiorul Stanton își întoarse privirea de la doamna Tanner la Phoebe, și ea înțepeni, simțindu-i examinarea sceptică. I se păru că el vedea dincolo de apărarea ei jalnică, până la sentimentele pe care se străduia să le ascundă.

– Asta vrei cu adevărat? Să te întorci în America?

Ea deschise gura să spună că da, însă nu putu rosti minciuna. Tatăl ei o învățase întotdeauna să respingă falsitatea, dar nu putea nici să spună adevărul. Nu acestui bărbat.

– Am o viață în America, sir.

– Chiar așa? Ce faci, mai exact?

Ea își aminti de existența searbădă din casa fratelui ei și se agăță de singurul lucru care îi oferise un sens.

– Ajut la creșterea copiilor fratelui meu.

– Aha. Deci vei fi mătușa fată bătrână, care se pierde în anonim. E viața pe care ți-o dorești cu adevărat?

Mâna ei dreaptă se strânse, iar resentimentele o făcură să roșească. Cuvinte aspre îi veniră pe limbă, dar le înghiți. Era limpede că maiorul Stanton avea un talent special de a face ca și cei mai blânzi dintre oameni – categorie din care ea nu făcea parte – să își piardă cumpătul.

Relaxându-și mâna, încercă să-și aducă aminte că el era sincer preocupat de viitorul ei, oricât de nepotrivit s-ar fi exprimat.

– Trebuie să cred că drumul meu în viață va deveni clar în cele din urmă. De fapt, sir, nu contează ce doresc eu. Nu am altă opțiune decât aceea de a mă întoarce la familia mea. Știu că Dumnezeu va avea grijă de siguranța și de confortul meu.

Gata. Decizia fusese luată. Își acceptase soarta cu eleganță, și avea să se pregătească să se întoarcă acasă. Aruncă o privire spre doamna Tanner, căutând sprijin. Tot ce dorea acum era să se retragă în camera ei și să își jelească bunicul – și moartea tuturor visurilor ei – în liniște.

Doamna Tanner încuviință scurt.

– Ați făcut o ofertă generoasă, spuse ea, adresându-i-se maiorului, dar Phoebe are deja o familie care o va proteja. Acum, că bunicul ei e mort, nu mai are rost să rămână în Londra – ridică din sprâncene în mod sugestiv – cu niște străini.

Maiorul Stanton se aplecă în față pentru a contrazice acest punct de vedere, dar doamna Tanner ridică mâna, oprindu-l.

– În plus, e tânără, și ar fi o greșeală să presupunem că nu se va căsători niciodată. Nu aveți de unde să știți asta.

Moartă de rușine, Phoebe plecă privirea spre dușumea. Ea, să se căsătorească? Nu era prea probabil. Numai doi bărbați o ceruseră până atunci, și amândoi erau mult mai bătrâni decât ea. Spre marea neplăcere a fratelui ei, Phoebe îi refuzase pe amândoi. Mai rău chiar, cel puțin din punctul de vedere al lui George, educația ei neconvențională o pătase în ochii tuturor bărbaților din comunitatea de quakeri.

Camera se cufundă într-o tăcere grea, și nici prietena ei, nici maiorul nu păreau dispuși s-o întrerupă. În cele din urmă, Phoebe înălță capul și întâlni privirea lui. O studia calm, de parcă ar fi fost o enigmă puțin cam iritantă, care trebuia rezolvată. Apoi păru să ia o hotărâre.

– Doamnă Tanner, aș fi recunoscător dacă m-ați lăsa câteva minute singur cu verișoara mea.

Phoebe îl privi cu gura căscată, iar panica îi transformă inima într-un fluture speriat. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie lăsată singură cu soldatul acesta intimidant, cu privirea aspră. Un bărbat care ar începe, fără îndoială, să îi dea ordine din momentul în care ar rămâne singuri.

Făcu un semn frenetic din cap spre însoțitoarea ei. Din nefericire, atenția doamnei Tanner era îndreptată în întregime asupra maiorului.

– Mă întreb de ce ai avea nevoie să vorbești singur cu prietena mea, domnule maior.

Expresia maiorului Stanton rămase neschimbată, dar Phoebe simți nerăbdarea în fiecare linie a trupului său muscular.

– Nu am vrut să fiu lipsit de respect, doamnă Tanner. Vă dau cuvântul meu că pupila dumneavoastră e în siguranță cu mine. Dar unchiul meu mi-a lăsat niște instrucțiuni speciale pentru domnișoara Linville, și nu vreau să le discut decât cu ea.

Privirea lui fascinantă se așinti asupra doamnei Tanner, și se măsură unul pe altul, nu chiar ca niște dușmani, dar sigur nici ca prieteni. Apoi el păru să dea la o parte bariera unei probleme deranjante din mintea lui, și fața i se relaxă într-un zâmbet. Un zâmbet fermecător, observă Phoebe surprinsă, atât de cuceritor și cald, încât simți că și în sufletul ei ceda o barieră.